

Arrest

**nr. 297228 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / II**

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. BOUCHAT**
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IJDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*bijlage 26quater*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023, waarbij de terechting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. BOUCHAT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 8 september 2022 in Oostenrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 23 september 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.4. Op 7 oktober 2022 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 20 (5) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 12 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: R. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: 01.01.1998

geboorteplaats: T. (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer R.H. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben bood zich op 20.09.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 20.09.2022. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Oostenrijk.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 08.09.2022.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 23.09.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben, betrokkene stelde verder dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort, zijn taskara liet hij achter.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer zes maanden voor zijn aankomst in België heeft verlaten. Hij trok per auto naar Iran, verbleef er twee dagen bij zijn broer en reisde vervolgens in zeventien dagen te voet en per auto door het land naar Turkije. Betrokkene verbleef drie maanden en twaalf dagen in Istanbul en trok vervolgens te voet en per auto naar Bulgarije waar hij in twaalf dagen doorreisde. Hij trok per auto verder naar Servië en verbleef er ongeveer twaalf dagen in een opvangcentrum. Hij reisde in een auto naar Hongarije waar hij een tiental dagen doorreisde tot hij op 08.09.2022 in Oostenrijk aankwam. Betrokkene verbleef ongeveer twaalf dagen in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde dat hij aan de grens in Oostenrijk werd gearresteerd en zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij stelde dat hij er echter geen verzoek om internationale bescherming indiende en aan de autoriteiten te kennen gaf dat hij wilde doorreizen naar België. Hij verliet Oostenrijk per trein en reisde via Zwitserland naar Frankrijk waar hij twee dagen in Parijs doorbracht. Betrokkene nam op 19.09.2022 vanuit Frankrijk een taxi naar België. Hij verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Hongarije.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat sommige van zijn vrienden die hier al verblijven hem vertelden dat België Afghaanse vluchtelingen goed behandeld. Betrokkene uitte geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk, hij stelde enkel dat hij van België houdt en hier de rest van zijn leven wil doorbrengen.

Op 23.09.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Oostenrijkse instanties. Zij stemden op 07.10.2022 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties stemden op 07.10.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend is

verplicht om, op de in de artikelen 23,24,25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming , over te gaan tot de terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en Oostenrijk nog niet bepaalde welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek van betrokkenen. De betrokkenen zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkenen niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek en indien Oostenrijk intussen zelf verantwoordelijk blijkt te zijn, niet zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkenen aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkenen toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokken klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We benadrukken dat Oostenrijk verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchting of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij van vrienden die hier al verblijven hoerde dat België Afghaanse vluchtingen goed behandeld. Hij verklaarde dat hij geen specifiek bezwaar heeft tegen een overdracht aan Oostenrijk maar liever in België blijft omdat hij van ons land houdt. We benadrukken dat het niet aan de betrokkenen is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkenen in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere

persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene verklaarde dat hij aan de Oostenrijkse grens werd gearresteerd en zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende en aan de Oostenrijkse autoriteiten te kennen gaf dat hij naar België wilde reizen. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroeft dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRI gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 56).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.88)

Er wordt daarenboven in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk

worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Hij stelde last te hebben van jeuk en ontstekingen aan zijn benen (schurft) maar reeds een dokter kon raadplegen in het opvangcentrum en een voorschrijf voor medicatie kreeg. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.114).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus ontrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

1.6. Op 28 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing ‘betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer’.

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands.

Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1. Grave crise sanitaire qualifiée de pandémie par l'OMS en raison de la COVID-19.

Avant toute chose, il convient d'insister sur le fait que la crise sanitaire due à la COVID-19 qui sévit dans le monde actuellement est sans précédent. Au cours de l'année écoulée, le coronavirus s'est propagé dans le monde entier. Depuis quelques mois, l'Europe est en proie à l'émergence de nouveaux variants, qui sont souvent plus contagieux que le variant original. Plusieurs pays ont à nouveau décrété un verrouillage national pour tenter d'enrayer la propagation du virus. Malgré des mesures de sécurité strictes, le nombre d'infections est en augmentation. Dans le monde, près de 5 millions de personnes sont mortes à cause du coronavirus jusqu'à présent.

La crise sanitaire exige donc des mesures exceptionnelles pour éviter que les demandeurs d'asile ne soient exposés au virus et que ceux-ci ne mettent également en danger une autre population.

Pour ces raisons, les différents gouvernements européens ont pris des mesures contraignantes dans l'intérêt général afin de limiter le risque de propagation de l'épidémie de COVID19, particulièrement transmissible. Ces mesures visant à combattre le fléau comprennent la distanciation sociale, le confinement de la population à domicile, et la limitation drastique des voyages. La gravité de la situation sanitaire en Autriche a poussé cet État européen à annoncer récemment un confinement pour toute l'Autriche, du lundi 22 novembre au 13 décembre1, et à rendre la vaccination obligatoire, devenant ainsi le premier pays de l'UE à prendre de telles mesures face à la résurgence des cas de COVID2. Dans ce contexte, il est clair qu'un transfert du requérant vers un autre pays européen va tout à fait à l'encontre de l'objectif dicté par ces mesures de confinement. L'impossibilité actuelle de voyager en Autriche est clairement due à des raisons de santé publique.

La responsabilité collective et individuelle qui nous pousse à faire le maximum pour éviter la propagation du virus appelle à éviter les voyages, moteur de la propagation. Il en va donc de la santé mondiale de limiter la propagation du virus et donc les déplacements. Sur le plan sanitaire, le respect des directives de l'OMS qui recommande des mesures pour limiter les risques d'exportation et d'importation du COVID-19 s'oppose clairement à tout transfert.

La solidarité européenne exige ainsi que la clause discrétionnaire de l'article 17 du Règlement Dublin soit systématiquement appliquée en cette période de pandémie, les déplacements d'un pays à l'autre devant absolument être évités. Cela a été récemment confirmé par les autorités belges, qui avaient interdit tous les voyages essentiels à destination et en provenance de la Belgique depuis le 27 janvier 2021.

Les considérations relatives à la santé de l'ensemble de la population doivent primer sur le respect bureaucratique des règles de circulation des réfugiés entre les États européens.

L'Office des Étrangers se devait de prendre en compte ces informations essentielles avant toute décision de transfert en application du Règlement Dublin III. À cet égard, la décision attaquée n'a pas pris en compte de manière adéquate les informations essentielles et les exigences de prudence liées à la crise sanitaire. Compte tenu de cette situation sanitaire déjà gravissime et exceptionnelle au moment où la décision de transfert a été prise, il était de toute évidence déconseillé d'envisager le transfert d'une personne. Il y avait donc lieu, pour l'Office des Étrangers, d'à tout le moins envisager un transfert vers ce pays en application du Règlement Dublin III avec la plus grande prudence, au terme d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations concernant la procédure d'asile, l'accueil des demandeurs de protection et les répercussions de l'épidémie du virus Covid-19 sur cette catégorie de personnes en Autriche.

La Belgique devait sur cette base, en vertu de son pouvoir discrétionnaire conformément à l'article 17, §1 du Règlement Dublin III, se déclarer responsable du traitement de la demande de protection internationale de la partie requérante.

En adoptant la décision attaquée sans tenir compte de la pandémie actuelle et de la crise qu'elle provoque dans toute l'Union européenne, la partie adverse viole les articles 3, 7 et 22 du Règlement Dublin, l'article 191 du TFUE, les articles 51/5 et 62 de la loi du 15 décembre 1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et les principes de bonne administration.

Par ailleurs, l'Autriche est également fortement touchée par le Coronavirus. Or, un transfert en Autriche impliquerait un voyage, des changements successifs d'environnement, des changements successifs d'accueil, qui seraient inévitablement extrêmement dommageables pour le requérant et entraîneraient un risque accru d'infection.

Dans ces conditions, compte tenu de la crise sanitaire actuelle, un retour en Autriche est absolument impensable. Si le requérant devait retourner en Autriche, il serait exposé à un risque réel de contagion - sans compter qu'une mauvaise gestion de la crise du COVID- 19 dans les centres d'accueil a été signalée en 2020, entraînant de longues périodes de quarantaine dans les installations fédérales et des conditions d'accueil inadéquates pour les demandeurs d'asile.

Un retour en Autriche constituerait donc un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'Homme (ci-après « CEDH ») et à l'article 4 de la Charte.

Au moment où elle a adopté la décision attaquée, la partie adverse savait pertinemment que le requérant ne pourrait pas se conformer à l'ordre de quitter le territoire sans courir un risque important pour sa santé et sa vie.

Une autorité publique ne peut pas exiger d'une personne qu'elle prenne de tels risques ; elle se doit de tenir compte des mesures d'urgence prises pour limiter la propagation d'une pandémie telle que le coronavirus.

La partie adverse a également fait preuve d'un manque de prudence incompréhensible et répréhensible.

Le principe de précaution de l'article 191 du TFUE doit être appliqué par l'État belge chaque fois qu'il met en oeuvre la législation européenne et donc également lors de l'application du Règlement Dublin III, qui est basé sur le TFUE.

En adoptant la décision attaquée sans tenir compte de la pandémie actuelle et des risques que le requérant devra prendre pour sa propre santé, la partie défenderesse viole l'article 3 de la CEDH, l'article 4 de la Charte, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 concernant la motivation formelle des actes administratifs et les principes de bonne administration, dont, entre autres, le principe de la confiance légitime, le principe du caractère raisonnable et le principe de diligence.

Or, en vertu des principes de bonne administration, et plus particulièrement du principe de minutie, de prudence et de précaution, toute autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause. Elle se doit de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce.

2. Situation particulière et vulnérabilité du requérant

La vulnérabilité marque le statut de demandeur de protection internationale. Elle est encore aggravée dans le chef du requérant.

Monsieur R. (...) est en effet un jeune homme d'origine afghane, qui a dû fuir son pays tombé aux mains des sanguinaires talibans.

Il a vécu un exil particulièrement éprouvant, en partie à pieds (pièce 1).

Il souffre de gale (problèmes cutanés surtout au niveau des jambes : démangeaisons, infections), qui nécessitent un suivi médical et médicamenteux particulier (pièce 1). Soulignons que le requérant n'a pas eu accès à un tel suivi en Autriche, mais uniquement à son arrivée en Belgique !

Le requérant compte par ailleurs sur la présence d'un réseau d'amis en Belgique (pièce 1).

L'acte attaqué est fondé sur l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, qui autorise la partie défenderesse, saisie d'une demande d'asile, à procéder à la détermination de l'État responsable de son examen et, dans l'hypothèse où la Belgique n'en serait pas responsable, à saisir l'État responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur d'asile, dans les conditions prévues par le Règlement Dublin III.

Aux termes de l'article 3.2. du Règlement Dublin III, « Lorsque aucun État membre responsable ne peut être désigné sur la base des critères énumérés dans le présent règlement, le premier État membre auprès duquel la demande de protection internationale a été introduite est responsable de l'examen. Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État

membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable ».

Aux termes de l'article 17, §1, du même Règlement, « Par dérogation à l'article 3, paragraphe 1, chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement. L'État membre qui décide d'examiner une demande de protection internationale en vertu du présent paragraphe devient l'État membre responsable et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité. [...]».

En l'espèce, la partie adverse relève que l'Autriche est l'État membre responsable du traitement de la demande d'asile du requérant, en application des dispositions du Règlement Dublin III, ce que ne conteste pas le requérant.

Cependant, lors de son interview à l'Office des Étrangers le requérant a sollicité de la Belgique qu'elle se déclare compétente et avait invoqué le fait que son état de santé n'était pas bon (gale) et qu'il avait besoin d'un suivi thérapeutique adéquat.

Il présente donc un profil de personne vulnérable dont la partie adverse n'a nullement tenu compte alors qu'il justifiait qu'une protection particulière lui soit accordée.

L'Office des Étrangers devait en effet faire preuve de prudence et devait s'assurer que le requérant pourrait bénéficier d'une prise en charge adéquate en cas de renvoi vers l'Autriche, quod non en l'espèce.

3. Conditions d'accueil des demandeurs d'asile, risque de traitements inhumains et dégradants et traitement des demandes d'asile dramatiques en Autriche - art. 3 CEDH

En l'espèce, l'Autriche ne peut être considérée comme l'État responsable du traitement de la demande d'asile du requérant en raison des défaillances dans la procédure d'asile et d'accueil autrichienne.

À cet égard, nous attirons votre attention sur l'arrêt « Tarakhel et autres contre la Suisse » rendu par la Grande Chambre de la Cour européenne des droits de l'homme le 4 novembre 2014. La Cour a notamment établi que « l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence ».

Les lignes directrices dégagées dans cet arrêt concernent tant les conditions d'existence des demandeurs d'asile dans le pays de destination pendant la procédure d'asile que la possibilité pour eux d'y bénéficier « des garanties suffisantes permettant d'éviter qu'un demandeur d'asile ne soit expulsé, directement ou indirectement, dans son pays d'origine sans une évaluation, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques qu'il encourt ».

Conformément à l'arrêt Tarakhel c. Suisse de la CEDH du 4 novembre 2014, la partie défenderesse se devait d'obtenir des garanties individuelles quant à la prise en charge du requérant de la part des autorités autrichiennes, ce que la partie défenderesse reste en défaut d'avoir réalisé.

En l'espèce, la partie adverse ne s'est nullement assurée que le requérant serait adéquatement accueilli et de manière adaptée à son profil et à sa vulnérabilité.

La partie adverse se devait d'autant plus d'obtenir des garanties individuelles en l'espèce qu'il ressort des informations qu'elle dépose elle-même qu'il existe des manquements dans le système d'accueil autrichien (voir rapport AIDA de 2019 actualisé en avril 2022), mais également dans le dispositif de dispense des soins de santé pour les demandeurs d'asile.

Aussi, l'article 3.2 alinéa 2 du Règlement Dublin III établit que «lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. »

La Belgique ne peut en effet, en vertu du règlement Dublin III et de la jurisprudence européenne, transférer un demandeur d'asile vers un État où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

Or, tel est le cas en Autriche, comme il ressort des articles et rapports récents dont des extraits sont reproduits infra.

Même si l'on ne peut parler de défaillance systémique dans l'accueil des demandeurs d'asile en Autriche, l'absence de prise en charge adéquate constituerait, dans le cas particulier du requérant, un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.

Or, le renvoi vers un État où la personne risque des traitements dégradants est interdit de manière absolue sous peine de violer l'article 3 de la CEDH, l'article 4 de la Charte UE et l'article 17 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques du 19 décembre 1966. La référence aux défaillances systémiques reprises dans le Règlement Dublin III ne peut limiter la portée de la Charte UE et des obligations internationales des États à cet égard. Selon la CJUE : « Il incombe aux États membres non seulement d'interpréter leur droit national d'une manière conforme au droit de l'Union, mais également de veiller à ne pas se fonder sur une interprétation d'un texte du droit dérivé qui entrerait en conflit avec les droits fondamentaux » (CJUE, NS c. Secretary of State for the Home Department, C-411/10 et C-493/10, 21 décembre 2011, §77) ».

La décision attaquée ne se prononce absolument pas sur la question spécifique du suivi thérapeutique nécessaire en l'espèce. La partie adverse se borne, en effet, à invoquer plusieurs rapports afin de démontrer que, de manière générale, même s'il existe certains manquements, il n'y a pas de défaillances systémiques dans l'accueil et la prise en charge des demandeurs d'asile en Autriche.

L'absence d'introduction d'une demande basée sur l'article 9ter ou 9bis de la loi sur les étrangers ainsi que l'existence de soins médicaux de base en Autriche ne permettaient en outre pas à la partie adverse de s'abstenir d'une telle vérification.

Dès lors, en ne tenant pas compte du profil particulier du requérant et en ne s'assurant pas qu'il serait adéquatement pris en charge en Autriche, la partie adverse a violé les principes généraux de bonne administration, plus particulièrement les principes de minutie, de prudence et de précaution. La partie adverse ne s'est en effet pas livrée à un examen rigoureux des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement inhumain et dégradant prohibé par l'article 3 de la CEDH.

C'est ce qu'a d'ailleurs considéré Votre Conseil dans un arrêt n° 178 127 du 22 novembre 2016 :

« 3.2.1. En outre, il ressort de l'examen du dossier administratif que, le 19 mai 2016, le conseil de la requérante a adressé à la partie défenderesse une télécopie dans laquelle elle sollicitait l'examen de sa demande d'asile par les autorités belges, et joint, à cet égard, un certificat médical d'excision et une attestation de suivi psychologique, mentionnant notamment que « [I] état actuel [de la requérante] nécessite des soins psychologiques afin qu'elle puisse entreprendre un processus de reconstruction. Actuellement, [la requérante] n'est pas encore en mesure d'aborder sereinement les drames subis et il serait donc pertinent qu'elle puisse poursuivre son travail thérapeutique en cours dans notre association », éléments au regard desquels la partie défenderesse a indiqué que « considérant que le psychologue [...] ne recommande pas l'annulation du transfert de l'intéressée vers la France pour des raisons médicales; considérant, au surplus, que ni l'intéressée, ni son avocat n'ont présenté une attestation médicale délivrée par un médecin qui prouve que l'intéressée doit être suivie pour raisons médicales en Belgique et que dès lors, rien n'indique que l'intéressée aurait besoin de soins continus ne pouvant être assurés en France; Considérant, par ailleurs, que la France est un État européen qui dispose d'une infrastructure médicale de qualité et d'un corps médical compétent, qu'il ressort du rapport AIDA (décembre 2015, pp. 85 à 87) que l'accès aux soins de santé est garanti aux demandeurs d'asile en France. [...]. De même, si ce rapport met en évidence qu'insuffisamment de personnes nécessitant une aide psychologique ou psychiatrique sont adéquatement prises en charge, il n'établit pas que celles-ci sont laissées sans aucune aide ou assistance médicale liée à leurs besoins, celles-ci ayant, dans la pratique, accès aux soins de santé; considérant que l'intéressé pourra y bénéficier des soins de santé et que dès lors rien n'indique que le suivi thérapeutique de l'intéressée ne pourrait être poursuivi en France; Considérant que l'intéressée, pour organiser son transfert en France, peut prendre contact en Belgique avec la cellule Sefor, qui informera les autorités françaises de son transfert au moins plusieurs jours avant que celui-ci ait lieu, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et ce, en application des articles 31 et 32 du Règlement 604/2013 [...]; qu'il appartient

dès lors à l'intéressée, si elle le souhaite, de veiller à ce que cette prise de contact avec le Sefor soit effectuée en temps utile, afin d'informer les autorités françaises de son état de santé; Considérant que rien n'indique, dans son dossier consulté ce jour, que l'intéressée a introduit une demande de régularisation sur base de l'article 9ter ou 9bis de la loi du 15 décembre 1980; Considérant que lorsqu'il lui a été demandé si elle avait des raisons relatives aux conditions d'accueil ou de traitement qui justifieraient son opposition à son transfert dans l'état membre responsable de sa demande d'asile, conformément à l'article 3, § 1er, du Règlement Dublin, soit la France, la requérante a déclaré : « Je ne m'oppose pas mais je préfère rester ici », sans donner de raisons précises et individuelles; considérant, dès lors, que cet argument ne peut constituer une dérogation à l'application du Règlement (UE) n°604/2013 ; [...] ». Le Conseil estime toutefois qu'au regard de la combinaison de ces éléments médicaux, invoqués par la partie requérante, avec les difficultés liées à la prise en charge par les autorités françaises des personnes nécessitant une aide psychologique ou psychiatrique, qui ressortent du rapport AIDA, cité par la partie défenderesse dans la motivation du premier acte attaqué, qui mentionne notamment que « ce rapport met en évidence qu'insuffisamment de personnes nécessitant une aide psychologique ou psychiatrique sont adéquatement prises en charge [...] », le motif susmentionné ne démontre pas suffisamment le respect par la partie défenderesse de son devoir de minutie, de prudence et de précaution. Au vu desdites informations, évoquées ci-dessus, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait en effet à celleci, à tout le moins, d'examiner de manière minutieuse le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que la requérante ne fasse pas l'objet d'une prise en charge adéquate en France, en tenant compte des éléments particuliers propres à son cas » (nous soulignons), (voir également arrêt n° 189 156 du 29.06.2017).

Voir également dans le même sens, CCE arrêt n°170 417 du 23.06.2016 :

« Conformément à l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, la partie défenderesse se devait d'obtenir des garanties individuelles quant à la prise en charge de la requérante et de ses filles de la part des autorités allemandes, ce que la partie défenderesse reste en défaut d'avoir réalisé. Elle se contente dans la décision attaquée de préciser que « l'intéressée pour organiser son transfert peut prendre contact avec la cellule Sefor qui informera les autorités allemandes du transfert de la candidate au moins plusieurs jours avant que ce dernier ait lieu afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir », ce qui n'est pas suffisant pour s'assurer que la requérante et ses filles pourront bénéficier en Allemagne d'une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable. En effet, il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse, que la Belgique ait communiqué avec l'Allemagne aux fins de s'enquérir, au vu de la situation particulière de la requérante et ses enfants, de leur vécu, des faits allégués en Allemagne (viol de sa fille, mariage), de l'existence réelle d'une aide et assistance voire de l'existence d'un traitement spécifique pour les personnes victimes d'un traumatisme et en particulier pour un jeune enfant victime d'abus sexuels. Le dossier administratif ne laisse donc apparaître aucune garantie concrète et individuelle quant à la prise en charge de la famille, adaptée à son profil vulnérable, en cas de retour en Allemagne. » (nous soulignons).

La situation en Autriche en matière de conditions d'accueil et de traitement des demandeurs d'asile est par ailleurs particulièrement difficile.

La partie requérante souhaite souligner le fait qu'il ressort d'informations générales que la situation en Autriche en matière des conditions d'accueil réservées aux demandeurs d'asile et le traitement de leurs demandes d'asile sont problématiques.

■ Retours forcés

Tandis que la partie adverse estime que le requérant n'encourt pas de risque d'être rapatrié par l'Autriche vers son pays d'origine (pièce 1), diverses sources soulignent le fait que l'Autriche renvoie certaines personnes dans des endroits où il existe un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Ainsi, Amnesty International déclare dans son rapport de 20195 que :

“In the first nine months of the year, the Ministry of Interior deported more than 200 Afghan nationals to Afghanistan, subjecting them to a risk of torture and ill-treatment. The authorities decided to deport several Syrian nationals to Syria, also in clear contravention of international law, although the decisions had not been implemented at the end of the year.”

(Traduction libre : Au cours des neuf premiers mois de l'année, le ministère de l'Intérieur a expulsé plus de 200 ressortissants afghans vers l'Afghanistan, les exposant à un risque de torture et de mauvais traitements. Les autorités ont décidé d'expulser plusieurs ressortissants syriens vers la Syrie, également en violation flagrante du droit international, bien que les décisions n'aient pas été appliquées à la fin de l'année) (nous soulignons).

Dans son rapport de 2020 encore, Amnesty International soulevait que :

« Des ressortissantes et ressortissants afghans ont continué d'être expulsés vers l'Afghanistan. Le gouvernement fédéral a cette année encore refusé d'accueillir des enfants demandeurs d'asile. Les violences en ligne à l'encontre des personnes noires, musulmanes ou réfugiées ont augmenté.

[...]

Entre janvier et mars, 37 ressortissantes et ressortissants afghans dont la demande d'asile avait été refusée ont été expulsés en Afghanistan. Cela enfreignait le principe de « non-refoulement », qui interdit aux États d'expulser des personnes vers un pays où elles courraient un risque réel de subir de graves violations des droits humains »⁶ (nous soulignons).

En décembre, les expulsions vers l'Afghanistan ont repris.

Même depuis que l'Afghanistan est tombé aux mains des Talibans, en 2021, le chancelier Kurz a affirmé que l'Autriche n'accueillerait pas davantage de réfugiés afghans.

Un article paru dans le Monde le 13 mai 2021 déplore que des pays européens, parmi lesquels l'Autriche, sont accusés de refoulements illégaux à l'égard de demandeurs d'asile et d'exactions contre des migrants :

« C'est un nouvel élément, très sombre, dans le volumineux dossier des infractions aux règles humanitaires commises par différents Etats européens. Obligés, en principe, d'accueillir des migrants, le temps d'examiner les demandes d'asile qu'ils introduisent, ils organisent leur refoulement avant leur entrée en Europe. Ou les expulsent alors même qu'ils remplissent les conditions prévues par les règles régissant la protection internationale.

Après une série d'ONG et des journalistes, c'est l'initiative Protecting Rights at Borders (Protéger les droits aux frontières, PRAB), regroupant une dizaine d'organisations, dont le Conseil danois pour les réfugiés, qui a enquêté sur ces « pushbacks », ou refoulements illégaux. Son rapport, lu par Le Monde, évoque un total de 2 162 personnes victimes de cette pratique entre le 1er janvier et le 30 avril 2021. Un nombre sans doute inférieur à la réalité : en beaucoup d'endroits, les migrants sont désormais retenus dans des zones sécurisées ou militarisées, interdites aux observateurs et aux ONG. C'est, par exemple, le cas à Evros, à la frontière gréco-turque, où la tâche des organisations humanitaires est rendue presque impossible.

A la fin de 2020, un « Livre noir », épais de 1 500 pages, avait été remis au Parlement européen et à la Commission. Rédigé par le Border Violence Monitoring Network, un réseau constitué en 2016, il évoquait neuf cents cas de pushbacks et 12 600 personnes concernées. L'étude du PRAB semble indiquer que la pratique est en expansion »⁹. (nous soulignons).

Ainsi, l'Autriche fait en sorte d'expulser des migrants hors du territoire de l'Union Européenne afin d'être dispensée de se soumettre aux règles internationales concernant l'asile et aux directives européennes concernant la migration.

Des allégations de refoulement illégal ont également été signalées aux frontières Slovène et hongroise. Des personnes ont été sommairement renvoyées par l'Autriche en Slovénie sur la base d'un accord de réadmission, sans évaluation de leurs besoins de protection.

Le ministre autrichien de l'Intérieur, Karl Nehammer, a prononcé pour sa part un discours inquiétant le 8 juin 2021, allant jusqu'à féliciter la législation danoise visant à déplacer les demandeurs d'asile vers des pays tiers au fur et à mesure du traitement de leur demande, alors même que la Commission européenne avait précisément précédemment condamné la loi danoise pour des raisons juridiques et humanitaires...

Le ministre de l'Intérieur a également souligné que l'UE avait besoin d'un plan pour renvoyer dans leur pays d'origine « les migrants qui n'ont aucune chance de rester. »

Un rapport national du Global Detention Project de janvier 2020 mentionne également le retour des personnes et des problèmes supplémentaires de détention. Voir en ce sens :

"In September 2018, during a press conference concluding a summit of EU leaders in Salzburg, the Austrian chancellor emphasised fighting irregular immigration by deepening cooperation with North African countries and strengthening Frontex capacities.

Although asylum applications have decreased since 2016, and by early 2017 the main migratory route appeared to have shifted from Austria to Switzerland,⁸ Austria's Interior Minister announced a plan to speed up the removal of some 50,000 asylum-seekers—mainly from Iraq, Iran, Afghanistan, and sub-Saharan Africa—by doubling the amount of money it offers to persons who leave voluntarily. In addition, the Aliens Police Act was amended in 2017 to provide an obligation on asylum seekers to reside in designated federal provinces during the asylum procedure, introduced heavier fines and imprisonment for people failing to comply with return decisions, and increased the maximum length of detention for both adults (from four to six months) and children (from two to three months).

In October 2018, the Office of the UN High Commissioner for Human Rights (OHCHR) visited Austria to assess the human rights situation of migrants, with a focus on returnrelated measures. With respect to immigration detention, OHCHR urged Austria to use detention as a measure of last resort, for the shortest possible period, and only when it is necessary and proportionate; to prioritise non-custodial measures; and to conduct individualised vulnerability assessments when deciding on detention. OHCHR also recommended that the country amend its laws and practices to ensure that children, including accompanied children, are not placed in immigration detention and that authorities instead find alternatives to detention for the entire family." (nous soulignons).

(Traduction libre : En septembre 2018, lors d'une conférence de presse concluant un sommet des dirigeants européens à Salzbourg, la chancelière autrichienne a mis l'accent sur la lutte contre l'immigration irrégulière en approfondissant la coopération avec les pays d'Afrique du Nord et en renforçant les capacités de Frontex.

Bien que les demandes d'asile aient diminué depuis 2016 et que, début 2017, la principale route migratoire semblait s'être déplacée de l'Autriche vers la Suisse, le ministre autrichien de l'Intérieur a annoncé un plan visant à accélérer l'éloignement de quelque 50 000 demandeurs d'asile - principalement originaires d'Irak, d'Iran, d'Afghanistan et d'Afrique subsaharienne - en doublant la somme d'argent qu'il offre aux personnes qui partent volontairement. En outre, la loi sur la police des étrangers a été modifiée en 2017 afin de prévoir l'obligation pour les demandeurs d'asile de résider dans des provinces fédérales désignées pendant la procédure d'asile, d'introduire des amendes et des peines d'emprisonnement plus lourdes pour les personnes qui ne respectent pas les décisions de retour, et d'augmenter la durée maximale de détention des adultes (de quatre à six mois) et des enfants (de deux à trois mois).

En octobre 2018, le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme (HCDH) s'est rendu en Autriche pour évaluer la situation des droits de l'homme des migrants, en mettant l'accent sur les mesures liées au retour. En ce qui concerne la détention des immigrants, le HCDH a exhorté l'Autriche à utiliser la détention comme une mesure de dernier recours, pour la période la plus courte possible, et uniquement lorsqu'elle est nécessaire et proportionnée ; à donner la priorité aux mesures non privatives de liberté ; et à mener des évaluations de vulnérabilité individualisées lorsqu'elle décide de la détention. Le HCDH a également recommandé au pays de modifier ses lois et ses pratiques afin de garantir que les enfants, y compris les enfants accompagnés, ne soient pas placés en détention pour l'immigration et que les autorités trouvent plutôt des alternatives à la détention pour toute la famille).

Ainsi que:

"Between 2015 and 2018, the number of people placed in immigration detention increased more than three-fold. 1,436 non-citizens were issued a detention order in 2015; 2,434 in 2016; 4,962 in 2017; and 5,252 in 2018.⁹⁴ According to the Interior Ministry, this surge in detention is due to an increased emphasis on return and removal.

In 2015, around 56 percent of migrants placed in short-term detention were from Syria, Afghanistan, and Iraq. " (nous soulignons).

(Traduction libre : Entre 2015 et 2018, le nombre de personnes placées en détention d'immigration a été multiplié par plus de trois. 1 436 non-ressortissants ont reçu un ordre de détention en 2015 ; 2 434 en 2016 ; 4 962 en 2017 ; et 5 252 en 2018. Selon le ministère de l'Intérieur, cette flambée de la détention est due à l'importance accrue accordée au retour et à l'éloignement.

En 2015, environ 56 % des migrants placés en détention de courte durée étaient originaires de Syrie, d'Afghanistan et d'Irak).

Enfin, il convient de souligner qu'un amendement législatif à la loi autrichienne prévoit la possibilité de rejeter une demande d'asile à la frontière : après qu'une demande ait été déposée devant un agent de police à la frontière, ou dans un centre d'enregistrement, la police des étrangers pourra rejeter la personne à la frontière ou rendre une décision de retour avant l'entretien initial, sauf lorsque le retour serait incompatible avec le principe de non-refoulement en vertu des articles 2 et 3 de la CEDH, ou avec l'article 8 de la CEDH. Le demandeur d'asile ne reçoit dans ce cas pas de décision ordonnant le retour, et ne peut pas faire appel du refus d'examen de sa demande. Cet amendement a été critiqué par le HCR et les organisations de la société civile, car il permet aux autorités de police de refuser à une personne l'accès à la procédure d'asile, sans garanties procédurales ni assistance juridique, alors qu'un recours ne peut être formé qu'après l'exécution de l'expulsion.

Le requérant craint donc, à raison et malgré ce que prétend la partie adverse, un rapatriement vers son pays d'origine qui pourrait être mis en place à son égard, vu les pratiques des autorités autrichiennes, et qui contreviendrait au droit international, tout en mettant en péril son droit à la vie et à son intégrité physique et mentale. "

- Durcissement de la politique d'asile

Relevons d'emblée qu'en Autriche, l'accès au territoire est resté restreint en 2020, et l'est d'autant plus en 2021. Cela est dû, entre autres, aux restrictions très critiquées liées à la COVID-19, qui prévoient l'obligation de présenter un certificat de santé valide pour être autorisé à entrer sur le territoire, portant ainsi atteinte au droit d'asile.

De manière plus générale, la situation des migrants en Autriche s'avère particulièrement préoccupante ces dernières années, car de nombreuses organisations ont pris conscience des problèmes qu'ils rencontrent, notamment en ce qui concerne leur intégration et leur traitement.

Ainsi, un article de 2018 relate ce qui suit :

"Amnesty International criticizes Austria's asylum policies

Heinz Patzelt, the General Secretary of Amnesty International in Austria, holds the country's government responsible for such unsteady views. He told InfoMigrants, "the Vienna government is working really hard to not integrate even those who cannot leave the country because they have successfully received asylum or cannot be deported under other forms of protection. "

According to Patzelt, genuine efforts are being made to 'disintegrate' the ones who have, using their own initiative, adapted to Austrian culture. The strongest indication of this is the fact that all language lessons for asylum seekers have been canceled. Speaking with InfoMigrants in the Austrian capital city of Vienna, Heinz Patzelt pointed out that this change can be attributed to the current coalition government led by the conservatives and a right-wing party.

"All the governments in the last 20 years in Austria have made it clear that they were not particularly thrilled to have migrants and asylum seekers here, but if they were here already, efforts were made to make them active members of society. The big change now is that the conditions are made as inconvenient, as un-friendly and as hostile as they can be, in the hope that migrants and asylum seekers will disappear. That is the policy being pursued in Austria right now," Patzelt said.

[...]

Growing anxiety among asylum seekers and migrants

Afghan asylum seeker Sajid Khan has also witnessed the changes that took place since the current government took over at the end of 2017. He says the overall situation has deteriorated for all non-Austrians: "Police raids, patrolling and law enforcement have increased quite dramatically, "

Khan said, adding that the attitude of police officers has become more offensive and disrespectful towards asylum seekers. Khan says that in addition to not being able to work and no longer being allowed to learn the language, the fact that locals avoid interacting with asylum seekers also contributes to growing anxiety and frustration amongst young refugees and migrants, who have left everything in their lives behind to seek a better future.

"Some cannot take it and revert to petty crime such as selling or even consuming drugs, " Khan highlighted, pointing at a group of men who loitering around Salzburg's central train station" ».

(Traduction libre : " Amnesty International critique les politiques d'asile de l'Autriche

Heinz Patzelt, le secrétaire général d'Amnesty International en Autriche, tient le gouvernement du pays pour responsable de ces opinions instables. Il a déclaré à InfoMigrants que "le gouvernement de Vienne travaille vraiment dur pour ne pas intégrer même ceux qui ne peuvent pas quitter le pays parce qu'ils ont réussi à obtenir l'asile ou ne peuvent pas être expulsés en vertu d'autres formes de protection."

Selon Patzelt, de véritables efforts sont faits pour "désintégrer" ceux qui, de leur propre initiative, se sont adaptés à la culture autrichienne. Le fait que tous les cours de langue destinés aux demandeurs d'asile aient été annulés en est la meilleure preuve. S'adressant à InfoMigrants à Vienne, la capitale autrichienne, Heinz Patzelt a souligné que ce changement peut être attribué à l'actuelle coalition gouvernementale dirigée par les conservateurs et un parti de droite.

"Tous les gouvernements des 20 dernières années en Autriche ont clairement indiqué qu'ils n'étaient pas particulièrement ravis d'avoir des migrants et des demandeurs d'asile ici, mais s'ils étaient déjà là, des efforts étaient faits pour en faire des membres actifs de la société. Le grand changement aujourd'hui est que les conditions sont rendues aussi incommodes, aussi peu conviviales et aussi hostiles qu'elles peuvent l'être, dans l'espoir que les migrants et les demandeurs d'asile disparaissent. C'est la politique menée en Autriche à l'heure actuelle", a déclaré M. Patzelt.

L'anxiété grandit parmi les demandeurs d'asile et les migrants

Sajid Khan, demandeur d'asile afghan, a également été témoin des changements intervenus depuis l'arrivée au pouvoir du gouvernement actuel, fin 2017. Selon lui, la situation générale s'est détériorée pour tous les non-autrichiens : "Les descentes de police, les patrouilles et l'application de la loi ont augmenté de manière assez spectaculaire", a déclaré Khan, ajoutant que l'attitude des policiers est devenue plus offensive et irrespectueuse envers les demandeurs d'asile.

Selon Khan, outre le fait de ne pas pouvoir travailler et de ne plus être autorisé à apprendre la langue, le fait que les habitants évitent d'interagir avec les demandeurs d'asile contribue également à l'anxiété et à la frustration croissantes des jeunes réfugiés et migrants, qui ont tout laissé derrière eux pour chercher un avenir meilleur.

"Certains n'en peuvent plus et se rabattent sur la petite délinquance, comme la vente ou même la consommation de drogues", a souligné M. Khan, pointant du doigt un groupe d'hommes qui traînent autour de la gare centrale de Salzbourg) (nous soulignons).

Cela a été confirmé dans un article du journal français Le Figaro :

« Le gouvernement autrichien de coalition entre la droite et l'extrême droite faisait face aujourd'hui aux critiques des organisations d'aide aux étrangers et de l'opposition, après sa décision d'exclure les demandeurs d'asile du dispositif de l'apprentissage professionnel auquel ils ont accès depuis 2012. Le vice-chancelier Heinz-Christian Strache, chef du parti d'extrême droite FPÖ, avait attaqué cette

mesure ce week-end, estimant "qui ne dispose pas d'un droit au séjour, ne doit pas être autorisé à entamer un apprentissage".

Les principales organisations d'aide aux demandeurs d'asile ont sévèrement critiqué la décision de fermer l'accès de l'apprentissage aux jeunes dont la demande de séjour est en cours d'examen par les autorités, un processus qui prend souvent plus de deux années. "Pour de nombreux jeunes demandeurs d'asile, cela signifiera rester inactifs pendant des années (...). L'accès à l'éducation et à la formation est un investissement dans l'avenir", a regretté le bureau autrichien du Haut-Commissariat de l'ONU pour les réfugiés.

De son côté, le président de la puissante organisation Caritas a critiqué une "mauvaise décision humaine et économique". "Même si on n'obtient pas de droit de séjour, pouvoir apprendre quelque chose est important", a-t-il déclaré. Le parti libéral Neos a lui estimé qu'avec cette décision, "le gouvernement piétine ceux qui veulent s'intégrer dans ce pays"¹⁷ (nous soulignons).

En 2018, le HCR a exprimé sa préoccupation :

"UNHCR is concerned about several proposed new regulations, including the seizure of cash and electronic devices of asylum-seekers, and a prolonged waiting period for refugees before they are able to apply for Austrian citizenship.

"UNHCR is worried about the recent proposed amendments to Austria's asylum law, and their potential impact on asylum-seekers and refugees. In addition, despite Austria's existing solid asylum system containing safeguards against abuse, a number of the draft amendments are seemingly based on the assumption that people are seeking to abuse the asylum system. This risks negatively impacting public discourse and making refugee integration more difficult," said Christoph Pinter, Head of UNHCR in Austria".

(Traduction libre : Le HCR est préoccupé par plusieurs nouvelles réglementations proposées, notamment la saisie d'argent liquide et d'appareils électroniques des demandeurs d'asile, et une période d'attente prolongée pour les réfugiés avant qu'ils puissent demander la citoyenneté autrichienne. "

Le HCR est préoccupé par les récents amendements proposés à la loi autrichienne sur l'asile, et leur impact potentiel sur les demandeurs d'asile et les réfugiés. En outre, malgré le solide système d'asile existant en Autriche, qui contient des garanties contre les abus, un certain nombre de projets d'amendements semblent fondés sur l'hypothèse que les gens cherchent à abuser du système d'asile. Cela risque d'avoir un impact négatif sur le discours public et de rendre l'intégration des réfugiés plus difficile", a déclaré Christoph Pinter, chef du HCR en Autriche).

Dans un rapport de Caritas Autriche de mai 2019, nous pouvons lire :

"Media corporations and increasingly social media companies have a very important role in this regard and should assume responsibility as the "fourth power in the state" - and in society - for the way public opinion is formed, and thus provide factual coverage in order to generate a factbased and constructive picture of migrants and refugees living in Austria. Currently, stories on refugees and migrants in mainstream media sometimes lack objectivity. Providing background information and facts are key to promote a fact-based and responsible public discourse on migrants and refugees. Concrete measures in this regard are included in the recommendations below. An especially serious challenge to an inclusive Austria benefiting from the contributions of migrants and refugees is the observed rise of racist and xenophobic hostile discourse about migrants and refugees. This requires action by ensuring the realisation of anti-discrimination and equality of treatment discourse, policy and practice throughout Austria, as well as organising campaigns to stop and prevent expressions of racism and xenophobia"⁹.

(Traduction libre : Les sociétés de médias et, de plus en plus, les entreprises de médias sociaux ont un rôle très important à cet égard et devraient assumer la responsabilité, en tant que "quatrième pouvoir de l'État" - et de la société -, de la façon dont l'opinion publique est formée, et donc fournir une couverture factuelle afin de générer une image factuelle et constructive des migrants et des réfugiés vivant en Autriche. Actuellement, les reportages sur les réfugiés et les migrants dans les médias grand public manquent parfois d'objectivité. La fourniture d'informations de base et de faits est essentielle pour promouvoir un discours public factuel et responsable sur les migrants et les

réfugiés. Des mesures concrètes à cet égard sont incluses dans les recommandations ci-dessous. Un défi particulièrement sérieux pour une Autriche inclusive bénéficiant des contributions des migrants et des réfugiés est la montée observée du discours hostile raciste et xénophobe sur les migrants et les réfugiés. Il convient d'agir en veillant à la mise en œuvre d'un discours, d'une politique et d'une pratique anti-discrimination et d'égalité de traitement dans toute l'Autriche, ainsi qu'en organisant des campagnes visant à stopper et à prévenir les manifestations de racisme et de xénophobie).

Les autorités autrichiennes affirment par ailleurs leur volonté de drastiquement limiter les demandes d'asile et l'immigration.

Dès 2016, l'Autriche proclamait des quotas maximums de demandes d'asile, quotas du reste atteints à la moitié de l'année...2109.

En 2018, Le Monde rapportait que l'Autriche plaidait déjà pour un système où « aucune demande d'asile ne sera déposée sur le sol européen », livrant une vision purement sécuritaire de la migration, ayant pour objectif, pour 2025, de ne garantir l'asile qu'à ceux « qui respectent les valeurs de l'UE et ses droits et libertés fondamentales », occultant par là totalement son aspect humanitaire.

Un communiqué autrichien aligne pour sa part d'inquiétants clichés : « Ce ne sont pas en priorité ceux qui sont en besoin de protection qui viennent en Europe, mais surtout des gens qui peuvent se permettre de passer par des réseaux criminels et se sentent suffisamment forts pour entreprendre de dangereuses traversées (...) En raison de leur origine et de leur manque de perspectives, ces [migrants] ont de manière répétée de gros problèmes pour vivre dans des sociétés ouvertes, et même, les rejettent. (...) Beaucoup sont tout particulièrement sensibles aux idéologies hostiles à la liberté ou qui prônent la violence ».

Dans un rapport de Human Rights Watch de 2019, on lit à nouveau très clairement que l'Autriche a durci sa politique anti-immigrés :

“Despite arrivals of migrants and asylum seekers decreasing to pre-2015 levels, the often opportunistic hardline approach of anti-immigrant European Union governments, including those of Italy, Hungary, and Austria, dominated the migration debate throughout the year.

(....).

Populist extremist parties and ideas again exercised an outsize influence over European politics during the year. Parties aligned with radical right populism won re-election in Hungary, joined ruling coalitions in Italy and Austria, and gained ground in elections in Sweden and Slovenia, and in state elections in Germany. Poland's populist government remained in power, but lost momentum in local elections in 2018. Elements of the populists' anti-immigration, anti-refugee and anti-Muslim policy agenda continued to be embraced by some mainstream political parties in several EU countries, including in Germany”.

(Traduction libre : Bien que les arrivées de migrants et de demandeurs d'asile aient diminué pour atteindre les niveaux d'avant 2015, l'approche dure, souvent opportuniste, des gouvernements anti-immigrants de l'Union européenne, notamment ceux de l'Italie, de la Hongrie et de l'Autriche, a dominé le débat sur la migration tout au long de l'année.

(...)

Les partis et idées populistes extrémistes ont à nouveau exercé une influence démesurée sur la politique européenne au cours de l'année. Les partis alignés sur le populisme de la droite radicale ont été réélus en Hongrie, ont rejoint les coalitions au pouvoir en Italie et en Autriche, et ont gagné du terrain lors des élections en Suède et en Slovénie, ainsi que lors des élections régionales en Allemagne. Le gouvernement populiste de la Pologne est resté au pouvoir, mais a perdu son élan lors des élections locales de 2018. Des éléments du programme politique antiimmigration, anti-réfugiés et anti-musulmans des populistes ont continué à être adoptés par certains partis politiques traditionnels dans plusieurs pays de l'UE, notamment en Allemagne) (nous soulignons).

Le nombre de décisions négatives en matière migratoire augmente actuellement très clairement en Autriche.

Enfin, soulignons que suite aux efforts entrepris par des autorités publiques autrichiennes en matière d'intégration, cette évolution positive a été inversée dernièrement par plusieurs changements législatifs qui ont introduit des restrictions importantes aux mesures en faveur de l'intégration des étrangers.

Pour ces raisons, il est donc clair que la politique d'asile autrichienne actuelle est de plus en plus restrictive et stricte et qu'elle est moins favorable aux migrants, qui sont discriminés et de moins en moins intégrés. Le requérant estime donc qu'un retour en Autriche l'exposerait à un éventuel traitement inhumain ou dégradant, ce qui serait contraire à l'article 3 de la CEDH.

La partie requérante estime donc que la défenderesse viole manifestement, entre autres, son devoir de diligence, mais aussi l'obligation de tenir compte de tous les éléments de la cause avant de prendre une décision, notamment en cas de potentielle violation des droits fondamentaux de la personne concernée, puisqu'elle n'a pas procédé à une analyse approfondie et actualisée de la situation des demandeurs d'asile en Autriche.

- Lacunes procédurales et institutionnelles

i.

En juin 2019, une nouvelle Agence Fédérale pour les soins et l'assistance a été créée, et est devenue opérationnelle en janvier 2021. Cette Agence est notamment chargée de fournir une assistance juridique aux demandeurs d'asile en première et deuxième instance à partir du 1er janvier 202126. La responsabilité de la fourniture des soins de base a également été transférée à la nouvelle Agence Fédérale en décembre 202027.

Cette Agence est subordonnée au ministère fédéral de l'Intérieur (BMI). Elle vise à fournir des conseils juridiques aux demandeurs d'asile, et une aide au retour dans le pays d'origine. Toutefois, plusieurs organisations, notamment le UNHCR et le HCDH. ont exprimé leurs vives préoccupations quant à l'indépendance structurelle et à l'impartialité de la nouvelle Agence Fédérale.

D'une part, elles considèrent que cette Agence compromet l'état de droit, dès lors que le BMI est également l'autorité qui statue sur les demandes d'asile : de l'avis de l'ECRI, ce changement soulève « de graves questions en termes d'indépendance et de transparence, ce qui pourrait conduire à un conflit d'intérêts potentiel ou réel dans la détermination du statut des demandeurs d'asile » compte tenu du risque de porter atteinte au droit à un recours effectif (car l'une de ses composantes essentielles - à savoir l'accès à l'assistance juridique gratuite - pourrait être affectée par le conflit potentiel entre les intérêts des conseillers juridiques nommés et ceux des demandeurs d'asile). De même, l'influence significative accordée au ministère de l'Intérieur soulève de sérieuses inquiétudes quant au manque d'indépendance : l'Agence nouvellement créée ressemble ainsi à une 'boîte noire', dirigée principalement par le ministère de l'Intérieur, dont les acteurs externes sont empêchés d'intervenir pour éventuellement corriger les erreurs ou les décisions erronées, créant ainsi une Agence totalement autosuffisante et non transparente. Elle suscite également des inquiétudes quant au risque d'accès arbitraire à l'assistance juridique gratuite.

D'autre part, l'Agence fédérale pour les soins et l'assistance soulève des questions quant à l'octroi de l'aide juridique gratuite aux demandeurs d'asile : l'indépendance institutionnelle et structurelle de l'Agence fédérale pour les soins et l'assistance est questionnée, ainsi que la qualité de l'aide et des conseils juridiques gratuits apportés aux demandeurs d'asile par cette structure.

En effet, les contrats avec des organisations de la société civile qui proposaient jusque-là une aide juridique aux personnes demandeuses d'asile ont été résiliés, et cette responsabilité a été attribuée à cet organisme intégré au ministère de l'Intérieur. Le manque de financement affectera donc inévitablement les activités des ONG concernées et soulève de sérieuses inquiétudes quant à la qualité de l'assistance juridique qui sera fournie aux demandeurs d'asile à partir de 202132. Plusieurs organisations et personnalités ont exprimé leurs inquiétudes concernant les répercussions potentielles sur l'équité des procédures d'asile, en ce compris Amnesty International, Diakonie et la Haut-Commissaire aux droits de l'homme de l'ONU : la création de cette agence met en effet un terme à l'indépendance de l'aide juridique apportée aux demandeurs d'asile, et risque donc de porter atteinte à l'équité de la procédure d'asile334.

ii.

Dans sa note juridique sur la loi autrichienne, l'ECRE a démontré que si l'accès à l'assistance juridique en première instance était la règle générale sous l'ancienne législation, il devient l'exception sous la

nouvelle loi : l'assistance juridique en première instance ne sera désormais fournie qu'en fonction des "possibilités disponibles" (en termes de personnel et de financement), et ne constitue pas un droit, sauf dans les cas spécifiques énumérés dans la loi sur l'asile3353.

En appel, la situation du conseil juridique géré par l'État est tout aussi problématique. Les conseillers juridiques ne sont pas forcément avocats, voire n'ont pas d'expérience en matière de droit des réfugiés et de l'asile, et la qualité de leur travail peut être extrêmement variable. Les organisations ARGE Rechtsberatung (Diakonie et Volkshilfe) et VMÖ sont engagées par le ministère de la justice pour fournir une assistance juridique gratuite en deuxième instance. Or, l'indépendance de VMÖ et la qualité de ses services ont été mises en doute par de nombreuses ONG autrichiennes travaillant dans ce domaine. Ainsi, une enquête a mis en exergue que l'un des appels contrôlés concernait un Afghan de 18 ans, dont le recours contre l'expulsion vers l'Afghanistan ne contenait que trois lignes rédigées dans un mauvais allemand.

iii.

Le fonctionnement de la juridiction du contentieux des Étrangers pose également question.

En 2019, un avocat réputé, spécialisé dans le domaine du droit des étrangers et un des meilleurs experts du domaine, Ronald Frühwirth, a décidé de cesser de travailler en tant qu'avocat en raison des graves déficits et incohérences de la juridiction de la Haute Cour administrative : « "La juridiction ne respecte plus l'état de droit mais ne peut être comprise que comme "faisant de la politique", a-t-il déclaré » (nous soulignons).

iv.

Par ailleurs, il y a lieu de relever qu'il n'existe pas de système efficace en Autriche pour identifier les demandeurs d'asile avant besoin de garanties procédurales spéciales et la loi ne prévoit aucun mécanisme à cette fin ; un rapport publié par le HCDH en octobre 2018 indique que les entretiens menés par la police et le BFA se déroulent dans un climat de méfiance, les autorités se concentrant sur l'identification des cas Dublin plutôt que sur l'identification de la vulnérabilité. L'absence de coopération entre les différents acteurs, y compris les entités gouvernementales et un large éventail d'organisations de la société civile travaillant avec les migrants en situation de vulnérabilité, est par ailleurs manifeste38.

v.

Le rapport du HCDH de 2018 a également confirmé que de nombreuses décisions négatives prises par le BFA étaient fondées sur des opinions personnelles et impliquaient des questions biaisées lors des entretiens ainsi que des stéréotypes sur le genre et la provenance.

vi.

En outre, il est notable que les informations transmises aux demandeurs d'asile en Autriche concernant les procédures et leurs droits et obligations sont insuffisantes.

- Mauvaises conditions d'accueil

Les conditions d'accueil sont très variables d'un centre à l'autre. Elles sont inhumaines et dégradantes dans certains d'entre eux - or, les demandeurs d'asile n'ont pas le choix du centre qui leur est désigné.

Concernant l'un des centres d'accueil, géré par le ministère autrichien de l'Intérieur, qui se trouve en pleine montagne, dans le district de Kitzbühel, dans le Tyrol (un ancien camp militaire), une activiste pour les droits des réfugiés et à la tête de l'ONG Fairness Asyl, Doro Blancke, avertit que : « Loin de tout, les migrants y sont "affaiblis psychologiquement jusqu'à perdre leur sang froid, abandonner et signer un document pour donner leur accord pour être expulsé"».

Ce centre n'est du reste pas accessible par les transports publics et une navette n'amène les demandeurs d'asile au village voisin que deux fois par semaine. La distance à pied jusqu'au prochain village est d'environ deux heures et demie.

Les conditions de vie du centre de premier accueil de Traiskirchen sont quant à elles qualifiées d'inhumaines.

En juin 2019, plusieurs demandeurs d'asile déboutés ont entamé une grève de la faim dans un centre de retour isolé à Fieberbrunn, au Tyrol, arguant que les conditions d'accueil y sont insuffisantes. En

coopération avec le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés, le ministère de l'Intérieur a effectué une visite pour évaluer la situation dans le centre de retour, ce qui a conduit à la publication de plusieurs recommandations relatives aux droits de l'homme (ex : le fait de ne plus héberger d'enfants dans deux centres spécifiques) - recommandations qui ne sont à ce jour toujours pas mises en oeuvre...

De manière plus générale, dans les centres d'accueil, des conseils approfondis en matière de rapatriement sont proposés. Les règlements intérieurs, notamment les heures de sommeil, sont strictement imposés, avec des conséquences disciplinaires pour ceux qui ne s'y engagent pas, par exemple le déplacement vers des lieux éloignés des centres urbains.

Certains hôtels et auberges servent également de lieux d'accueil. Cependant, ils ne disposent généralement pas de personnel formé pour accueillir correctement les demandeurs d'asile. Même s'ils sont visités régulièrement par des travailleurs sociaux, la loi prévoit qu'il doit y avoir 1 travailleur social pour 140 clients, ce qui n'est pas suffisant, surtout lorsque les travailleurs sociaux doivent se rendre dans des centres situés dans des régions éloignées ou ont besoin de l'aide d'un interprète.

Concernant les catégories de personnes vulnérables, la législation relative à l'accueil des demandeurs d'asile ne prévoit pas de mécanisme d'identification des personnes vulnérables ayant des besoins particuliers - sans compter que toutes les provinces fédérales ne disposent pas de centres de soins spéciaux pour les groupes vulnérables (autres que les enfants non accompagnés).

Des personnes ayant des besoins spécifiques continuent par ailleurs d'être placées en détention, comme l'a confirmé un rapport de mission publié par le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme. Or, le personnel des centres de détention d'immigrants, y compris le personnel médical, n'est pas suffisamment préparé à gérer ces cas, ce qui est dû à la fois au manque de formation et aux lacunes en matière de capacités. Relevons qu'un ressortissant hongrois est décédé dans un centre de détention en juin 2019 - sans compter que de manière générale, les demandeurs d'asile en centres de détention autrichiens ont de grandes difficultés d'accès aux ONG et au UNHCR.

Notons également le dysfonctionnement du système de dispersion ; une province telle que Vienne offre beaucoup plus de places d'accueil que celles prévues par le système de quotas, tandis que d'autres provinces, comme la Basse-Autriche, ne parviennent pas à fournir suffisamment de places depuis plusieurs années.

- Problèmes en termes de possibilités d'intégration

Concernant l'accès à l'éducation, il s'avère difficile pour les demandeurs d'asile de plus de 15 ans, car la scolarité n'est pas obligatoire après l'âge de 15 ans pour les demandeurs d'asile. De plus, les enfants qui n'ont pas suivi les années scolaires obligatoires en Autriche ont des difficultés à poursuivre leur éducation. Pour les enfants non accompagnés qui n'ont pas terminé avec succès la dernière année scolaire obligatoire, des cours spéciaux sont disponibles gratuitement. Pour les enfants accompagnés par leur famille, cette possibilité n'est souvent pas disponible.

Concernant l'accès au marché du travail, de nombreuses restrictions sont à constater.

Premièrement, la possibilité d'accéder au marché du travail est limitée par un test du marché du travail, qui exige la preuve que le poste vacant ne peut être pourvu par un citoyen autrichien, un citoyen de l'UE ou un ressortissant de pays tiers résidant légalement et ayant accès au marché du travail (titulaire du statut de résident de longue durée, membre de la famille, etc.).

Deuxièmement, les demandes de permis de travail doivent être soumises par l'employeur au bureau régional du service du marché du travail dans la région du district où se trouve le lieu de travail envisagé, cette procédure impliquant des représentants des partenaires sociaux dans un conseil consultatif régional, le comité consultatif régional devant recommander un tel permis de travail à l'unanimité, et les appels contre les décisions du bureau AMS régional étant limités.

Troisièmement, une ordonnance de 2004 a introduit des restrictions supplémentaires à l'accès au marché du travail en limitant l'emploi aux travaux saisonniers dans le tourisme, l'agriculture ou la sylviculture. Ces emplois saisonniers sont limités par un quota annuel pour chaque province fédérale et ne peuvent être prévus que pour une période maximale de 6 mois.

Quatrièmement, le gouvernement autrichien, soutenu par Sebastian Kurz et le ministre de l'Intérieur, souhaite introduire un salaire horaire des demandeurs d'asile de 1,50 € seulement durant les trois mois suivant l'introduction de la demande d'asile, ce à quoi se sont opposés les partis d'opposition et les associations. Leur manque de ressources peut également constituer un obstacle supplémentaire à l'obtention d'un emploi, par exemple en ce qui concerne les frais de déplacement pour les entretiens d'embauche.

Cinquièmement, les demandeurs d'asile ne sont pas inscrits au service public de l'emploi en tant que chômeurs. Ils n'ont donc pas droit aux formations professionnelles fournies ou financées par le service public de l'emploi. Comme ils ne sont pas inscrits comme personnes à la recherche d'un emploi auprès du service public de l'emploi, l'accès au marché du travail dépend largement de leur propre initiative.

Sixièmement, si, jusqu'en octobre 2018, les demandeurs d'asile âgés de moins de 25 ans avaient le droit d'obtenir un permis de travail pour un apprentissage dans des métiers en pénurie, les décrets ministériels de 2012 et 2013 ont été révoqués, et les demandeurs d'asile de moins de 25 ans ne se voient plus offrir cette possibilité, ce que certains qualifient de large "politique de désintégration".

Septièmement, le ministère des Affaires sociales a décidé en 2018 que les demandeurs d'asile n'ont plus accès à la formation professionnelle. Depuis, la possibilité de travailler par le biais de bons d'achat est l'une des seules possibilités de travailler pour les demandeurs d'asile.

Huitièmement, le financement des cours de langue a été largement réduit en 2019 (limité aux seuls Syriens, les autres ressortissants étant considérés comme n'ayant pas suffisamment de chances d'obtenir une décision positive à l'issue de leur procédure d'asile !!), ce qui augmente bien sûr les difficultés d'insertion sur le marché de l'emploi.

Enfin, concernant l'accès à l'hébergement, soulignons qu'une fois qu'un terme a été mis à l'octroi des soins de base dans le cadre de l'accueil, le soutien aux étrangers est manifestement insuffisant. Bien qu'il existe quelques services de consultation qui fournissent des conseils pour trouver un appartement et conclure un contrat de location, il n'y a pas de ressources financières disponibles pour aider activement les bénéficiaires à trouver un logement, et ce au cœur d'un marché de l'immobilier en augmentation considérable. Les bénéficiaires ne peuvent pas trouver de logement adéquat avec la subvention allouée pour la location d'un appartement. Une étude menée par l'Université technique de Vienne a révélé qu'en raison de plusieurs obstacles, les réfugiés sont largement exclus du bénéfice des logements municipaux dans la pratique et que les bénéficiaires de la protection subsidiaire n'ont pas du tout accès aux logements municipaux. Des cas d'exploitation et de discrimination dans le secteur privé ont également été signalés. Un sous-marché informel inquiétant a émergé, offrant des logements inadéquats à des prix gonflés.

- Problèmes en termes de soins de santé

La partie adverse elle-même reconnaît que dans plusieurs cas de figure, les soins de base sont retirés aux demandeurs de protection internationale en Autriche, ces derniers ne bénéficiant dès lors plus que de l'aide médicale urgente et des traitements qualifiés « d'indispensables ». Elle admet également que les demandeurs peuvent, dans certains cas, rencontrer de réelles difficultés concernant l'accès aux soins de santé (pièce 1).

Le rapport AIDA confirme que les demandeurs d'asile n'ont qu'un accès limité aux soins de santé dans la pratique, et que les traitements spécialisés pour les victimes de tortures et/ou les personnes souffrant de post-traumatisme sont particulièrement limités.

En outre, le médiateur a constaté que les demandeurs d'asile recevaient facilement des médicaments addictifs sans diagnostic approfondi.

Notons également qu'un demandeur de protection internationale s'absentant d'un centre pendant plus de deux jours ne recevra pas d'assistance médicale. Sans assurance maladie ni accès à l'aide médicale, les demandeurs d'asile peuvent rencontrer de graves difficultés pour recevoir les traitements médicaux nécessaires.

Il est important de faire état du fait que les soins de base ne s'appliquent pas en détention ou lorsque des alternatives à la détention sont appliquées, les conditions d'accueil se limitant dans ces cas à l'hébergement, aux repas et aux soins de santé d'urgence.

Cette distinction dans les conditions d'accueil offertes aux demandeurs détenus ou soumis à des alternatives à la détention ne respecte pourtant pas la refonte de la directive sur les conditions d'accueil. Concernant l'accès aux soins de santé mentale, en pratique, les capacités sont insuffisantes et les patients doivent souvent attendre plusieurs mois pour commencer leur traitement. Bien que des ONG faisant partie du Réseau pour la psychothérapie interculturelle et les traumatismes extrêmes fournissent une certaine aide aux victimes de torture et aux demandeurs d'asile traumatisés, la capacité de ces services n'est pas suffisante, et des personnes extrêmement fragilisées doivent souvent attendre plus de 6 mois pour recevoir une psychothérapie.

De surcroît, des problèmes de confidentialité ont été relevés ; en première ligne, le fait que les travailleurs sociaux des centres de premier accueil faisaient également office de traducteurs pour les consultations psychologiques, ce qui viole le principe de confidentialité, empêchant bien sûr un suivi psychologique de qualité.

Enfin, certains psychiatres ou experts médicaux, bien qu'accrédités par les tribunaux, n'ont pas de formation spéciale sur les victimes de la torture, n'appliquent pas le Protocole d'Istanbul, ne permettent pas à une personne de confiance d'être présente pendant l'examen ou sont partiaux. C'est pourquoi les demandeurs d'asile soumettent également des avis d'experts de leur choix, qu'ils paient normalement eux-mêmes.

- Racisme, xénophobie, montée de l'extrême droite et incitations à la haine

Considérant que, par ailleurs, le racisme et la discrimination augmentent de manière préoccupante en Autriche :

"In April the Ministry of Interior published statistics citing approximately 1,075 neo-Nazi extremist, racist, Islamophobic, or anti-Semitic incidents in 2018, up slightly from 1,063 such incidents in 2017.

An NGO operating a hotline for victims of racist incidents reported receiving approximately 1,920 complaints in 2018. It reported that racist internet postings comprised 60 percent of cases and were mostly directed against Muslims and migrants.

The Islamic Faith Community's documentation center, established for tracking anti-Muslim incidents, reported receiving 540 complaints in 2018, a 74 percent increase compared with the 309 complaints received in 2017. More than half of the 540 reported incidents took place on digital media. Incidents included verbal abuse and anti-Muslim graffiti.

Human rights groups continued to report that Roma faced discrimination in employment and housing. Government programs, including financing for tutors, helped school-age Romani children move out of "special needs" programs and into mainstream classes. NGOs reported that Africans living in the country were also verbally harassed or subjected to violence in public.

NGOs continued to criticize police for allegedly targeting minorities for frequent identity checks. Racial sensitivity training for police and other officials continued with NGO assistance. "

(Traduction libre : En avril, le ministère de l'Intérieur a publié des statistiques citant environ 1 075 incidents extrémistes néonazis, racistes, islamophobes ou antisémites en 2018, soit une légère augmentation par rapport aux 1 063 incidents de ce type en 2017.

Une ONG qui gère une ligne d'assistance téléphonique pour les victimes d'incidents racistes a déclaré avoir reçu environ 1 920 plaintes en 2018. Elle a indiqué que les publications racistes sur Internet représentaient 60 % des cas et étaient principalement dirigées contre les musulmans et les migrants.

Le centre de documentation de la communauté confessionnelle islamique, créé pour suivre les incidents antimusulmans, a déclaré avoir reçu 540 plaintes en 2018, soit une augmentation de 74 pour cent par rapport aux 309 plaintes reçues en 2017. Plus de la moitié des 540 incidents signalés ont eu lieu sur des médias numériques. Les incidents comprenaient des violences verbales et des graffitis anti-musulmans.

Les groupes de défense des droits de l'homme ont continué de signaler que les Roms étaient victimes de discrimination en matière d'emploi et de logement. Les programmes gouvernementaux, y compris le financement de tuteurs, ont aidé les enfants roms en âge d'être scolarisés à sortir des programmes pour " besoins spéciaux " et à intégrer des classes ordinaires.

Les ONG ont signalé que les Africains vivant dans le pays étaient également harcelés verbalement ou soumis à des violences en public. Les ONG ont continué à critiquer la police qui ciblerait les minorités pour les soumettre à de fréquents contrôles d'identité. La formation à la sensibilité raciale pour la police et d'autres fonctionnaires s'est poursuivie avec l'aide des ONG) (nous soulignons).

Selon le sixième rapport de l'ECRI sur l'Autriche :

« On observe un niveau élevé d'islamophobie et le discours public est de plus en plus xénophobe. Le discours politique a pris des connotations extrêmement clivantes et hostiles visant tout particulièrement les musulmans et les réfugiés » (nous soulignons).

Les ONG craignent que, avec la réélection du conservateur Sebastian Kurz, l'accord qu'il a conclu avec les Verts ne marque une véritable restriction des droits des demandeurs d'asile ; il s'est en effet révélé très restrictif à l'égard des demandeurs de protection internationale en Autriche.

De surcroît, le projet de « rétention préventive » est tristement d'actualité : dans le cadre de celui-ci, des demandeurs d'asile jugés dangereux par les autorités peuvent être détenus sans condamnation préalable. Il s'agit d'une restriction de la liberté pourtant incompatible avec la Constitution autrichienne, et une entrave à l'activité d'accompagnement que mènent les ONG.

Au-delà du monde politique qui soutient en partie un discours xénophobe, les pratiques de la police encouragent implicitement pareils comportements également. En effet, il est fait état de l'usage du profilage ethnique par la police. Les autorités ont en outre dissous un certain nombre d'associations musulmanes en se fondant sur des procédures problématiques. Le monde médiatique n'est pas en reste, plusieurs portails médiatiques ayant publié à plusieurs occasions des textes de nature xénophobe.

Or, rappelons que le niveau du discours de haine prend une dimension différente lorsque ses auteurs se sentent encouragés par des responsables politiques qui prônent et véhiculent des préjugés et des ressentiments.

Le Conseil de l'Europe s'inquiète lui aussi face aux nombreuses infractions sur le sol autrichien qui sont motivées par la haine, le racisme et la xénophobie (notamment des préjugés à l'égard des musulmans), et face à la forte hausse des discours de haine en ligne (dont une majorité visaient les musulmans, les personnes noires de peau, les Roms, les personnes LGBTI, les demandeurs d'asile et les migrants)⁷⁴.

En outre :

34. L'ECRI relève avec préoccupation que le discours public autrichien est de plus en plus xénophobe depuis quelques années, et que le discours politique a pris des connotations extrêmement clivantes et hostiles visant tout particulièrement les musulmans et les réfugiés. L'arrivée de demandeurs d'asile en grand nombre pendant la crise migratoire européenne de 2015 a aussi vu une poussée de l'hostilité envers les immigrés et les musulmans, les nouveaux venus étant représentés comme une menace pour la sécurité, l'identité nationale ou la culture. Ce discours de confrontation a été particulièrement vif pendant les périodes d'élections. Au cours des élections nationales de 2017, le Parti autrichien de la liberté (FPÖ), parti d'extrême droite, qui avait ouvertement prôné des idées de domination « naturelle » des « vrais » Autrichiens et manifesté son hostilité envers les réfugiés ainsi que d'autres groupes minoritaires, a remporté 26 % des suffrages et est devenu membre de la coalition au pouvoir au niveau fédéral.

35. Les rapports contiennent de nombreux exemples de déclarations racistes de membres du FPÖ, en particulier sur les réseaux sociaux. Ainsi, le ministre de l'Intérieur issu de ce parti aurait proposé de « concentrer » les réfugiés sur des sites centraux, après avoir pris ses fonctions en 2018. En 2019, selon des sources médiatiques, un maire adjoint du FPÖ en Haute-Autriche a publié un poème comparant les migrants à des rats. D'après certains, le discours du FPÖ a aussi eu des répercussions sur les grands partis politiques, comme le Parti du peuple (ÖVP), et il a accru la visibilité

d'organisations extrémistes, comme l'IBÖ (Mouvement identitaire autrichien), dans la sphère publique.

36. Si, ces dernières années, les principales cibles du discours de haine ont été les personnes immigrées, en particulier celles de confession musulmane, une montée de l'antisémitisme a aussi été constatée » (nous soulignons).

Et:

«

37. L'ECRI est préoccupée par la forte augmentation des discours d'intolérance à l'égard des musulmans. Deux études différentes menées en 2017 semblent indiquer que 28 % de la population autrichienne ne souhaiterait pas avoir des voisins musulmans et que 65 % d'entre eux sont fermement opposés à toute nouvelle immigration venant d'États musulmans. Ce niveau élevé d'islamophobie est confirmé par une enquête de la FRA de l'UE, dans laquelle 32 % des musulmans interrogés ont indiqué avoir été harcelés en raison de leur origine ethnique ou immigrée au cours de l'année écoulée. Certaines personnalités politiques et certains médias persistent à présenter les musulmans sous un jour négatif. Les plaintes concernant les prétendues difficultés des musulmans à s'intégrer en Autriche et leur opposition alléguée aux « valeurs autrichiennes fondamentales », conduisant à un extrémisme violent, restent monnaie courante dans le discours public et contribuent à un climat de méfiance et de peur à l'égard des musulmans. Des études montrent que cette évolution s'est encore accentuée plus avant par des initiatives législatives, souvent en lien avec des inquiétudes liées à la sécurité, qui concernent les musulmans, comme la loi sur l'islam de 2015 et la loi contre la dissimulation du visage de 2017 » (nous soulignons).

Relevons également que des actes de violences motivées par la haine ont été constatés, tout comme une augmentation en Autriche des infractions relevant de l'extrême droite, de la xénophobie et de l'islamophobie (exemple : le fait d'arracher le voile de musulmanes et de leur cracher dessus, ou d'autres types d'humiliations publiques portant atteinte à la dignité humaine).

Ces informations mettent donc en évidence, d'une part, les risques de traitement inadéquat de la demande d'asile de la partie requérante et, d'autre part, un risque d'être victime des conditions de vie dégradantes voire inhumaines. Il y a dès lors bien un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de renvoi de la partie requérante en Autriche.

La décision attaquée viole par conséquent l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'Homme, l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'article 62 de la loi du 15 février 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

L'ensemble des éléments qui précèdent requiert l'application du deuxième alinéa de l'article 3 § 2 du Règlement Dublin III, dès lors qu'ils attestent de ce qu'il existe en Autriche des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne.

La décision attaquée viole dès lors l'article 3.2 précité en considérant l'Autriche comme État responsable de la demande d'asile de la partie requérante.

À la vue des différents rapports émanant de sources fiables, il doit être établi que la demande de protection internationale de la partie requérante doit être traitée par la Belgique sur base de l'article du Règlement Dublin III.

Le moyen est donc fondé.”

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Waar de verzoekende partij in de aanhef van het middel ook nog de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “beginsel van behoorlijk bestuur” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar beoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.3. De Raad stelt vervolgens vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het in de beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4. Het afdoende karakter van de geboden motieven dient voorts te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens vorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekraftigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de

fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkenen wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkenen wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

3.6. De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van

schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.7. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat een verzoeker om internationale bescherming een kwetsbaar profiel heeft en dat dit voor haar nog sterker aanwezig is, dat zij een jonge Afghaanse man is die haar land, dat in handen van de taliban gevallen is, is ontvlucht en dat zij een zeer uitdagende uittocht heeft ondergaan, voornamelijk te voet. Zij vervolgt dat zij lijdt aan schurft, dat het huidproblemen betreft vooral aan de benen, jeuk en infecties, die een medische opvolging en een specifieke medicatie vereisen. Zij wijst erop dat zij geen toegang heeft gehad in Oostenrijk tot een dergelijke opvolging maar dit pas kreeg vanaf haar aankomst in België en dat zij bovendien rekent op de aanwezigheid van haar netwerk van vrienden in België. Zij stelt dat zij gevraagd heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat België zich verantwoordelijk zou verklaren en dat zij gewezen heeft op haar slechte gezondheidstoestand en het feit dat zij een adequate therapeutische opvolging nodig heeft. Zij meent dat zij dus het profiel heeft van een kwetsbaar persoon, waar de verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden terwijl dit een specifieke bescherming rechtvaardigde. Zij meent dan ook dat de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag diende te leggen en zich ervan diende te verzekeren dat zij kon genieten van een adequate tenlasteneming in geval van een terugname door Oostenrijk, wat niet is gebeurd.

3.9. In de bestreden beslissing wordt betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

"Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.88)

(...)

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Hij stelde last te hebben van jeuk en ontstekingen aan zijn benen (schurft) maar reeds een dokter kon raadplegen in het opvangcentrum en een voorschrijf voor medicatie kreeg. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.114).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de

overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet worden gevuld in zoverre zij zou wensen voor te houden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, terwijl zij gewezen heeft op haar slechte gezondheidstoestand en het feit dat zij een adequate therapeutische opvolging nodig heeft. De verwerende partij heeft wel degelijk rekening gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij lijdt aan schurft, dat het huidproblemen betreft vooral aan de benen, jeuk en infecties. Waar de verzoekende partij stelt, onder verwijzing naar stuk 1 bij haar verzoekschrift, dat dit een medische opvolging en een specifieke medicatie vereist, stelt de Raad vast dat stuk 1 bij het verzoekschrift de bestreden beslissing betreft. Hieruit blijkt enkel dat het gaat om het feit dat de verzoekende partij “reeds een dokter kon raadplegen in het opvangcentrum en een voorschrijf voor medicatie kreeg”. Er blijkt aldus dat de verzoekende partij voor haar problemen een dokter heeft geraadpleegd en er reeds medicatie werd voorgeschreven. Voorts blijkt niet dat een verdere medische of therapeutische opvolging vereist is. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier en wordt ook door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift aldus niet aannemelijk gemaakt, zodat de verwerende partij hiermee ook geen rekening kon houden in de bestreden beslissing of hieromtrent diende te motiveren. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij zich beperkt tot het inroepen van verschillende rapporten om aan te tonen, op algemene wijze, dat er, hoewel er gebreken bestaan, geen sprake is van systematisch falen in de opvang en het ten laste nemen van de asielzoekers, zonder zich uit te spreken over de vraag naar de nodige therapeutische opvolging, dat de afwezigheid van het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsook het bestaan van basisgezondheidszorg in Oostenrijk, de verwerende partij niet toelaat af te zien van het nagaan (van de mogelijkheid tot opvolging), is dan ook, gelet op het niet aantonen van een nood aan therapeutische opvolging, niet dienstig. Ook legt de verzoekende partij geen stukken voor waaruit zou blijken dat er heden nog sprake is van de opgegeven problemen en/of dat hiervoor nog steeds medicatie vereist is. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een elektronisch voorschrijf voor ‘Rhinoebryl’ op datum van 15 september 2023 neer, maar zij licht dit stuk geenszins toe, zodat zij ook met het louter voorleggen van dit voorschrijf geenszins aantoont dat zij heden nog steeds opvolging of medicatie voor bepaalde medische aandoeningen nodig zou hebben.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij in Oostenrijk geen toegang had tot een dergelijke opvolging, doch deze pas in België bekwaam. Zij toont geenszins aan dat zij voor deze problemen hulp zocht in Oostenrijk doch deze niet kon verkrijgen of hiertoe geen toegang had. De verzoekende partij weerlegt met haar loutere bewering geenszins de motieven in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op ‘Basic Care’, vanaf het verzoek tot de finale beslissing, dat de ‘Basic Care’ onder meer gezondheidszorgen bevat, dat verzoekers onmiddellijk recht hebben op een

ziekteverzekering, dat wanneer een verzoeker afgewezen wordt, hij nog steeds recht heeft op dringende medische hulpverlening, dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit geenszins leidt tot de conclusie dat deze toegang voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdacht aan Oostenrijk een risico vormt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat “*de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkenen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.*”

Waar de verzoekende partij stelt dat zij rekent op de aanwezigheid van haar netwerk van vrienden in België, verduidelijkt zij niet op welke wijze dit element zou aantonen dat zij een kwetsbaar profiel heeft of dat zij omwille van persoonlijke omstandigheden bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. In zoverre zij dit aanhaalt in het kader van haar gezondheidstoestand, blijkt nergens uit dat de verzoekende partij omwille van gezondheidsproblemen bijstand van vrienden zou nodig hebben, nog minder dat zij dit zou aangehaald hebben tijdens het gehoor. Het loutere feit dat de verzoekende partij rekent op haar netwerk van vrienden in België, leidt niet tot de vaststelling dat zij, door het wegvalen van dit netwerk, bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit het betoog dat zij het profiel heeft van een kwetsbaar persoon blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de verwerende partij doch weerlegt zij geenszins de motieven dat zij geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat er geen elementen werden aangevoerd die leiden tot het besluit dat er in het geval van de verzoekende partij sprake is van “*een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*” Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat een specifieke bescherming gerechtvaardigd was.

De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een bepaalde kwetsbaarheid, noch minder dat zij een kwetsbaarheid heeft aangehaald en/of waarvan de verwerende partij kennis had en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of heeft over gemotiveerd.

Hoewel de verzoekende partij aldus als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Er blijkt aldus dat de verzoekende partij weliswaar als verzoeker om internationale bescherming in het algemeen een kwetsbaar profiel heeft, doch verder niet als extra kwetsbaar kan worden beschouwd. Volgens artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zijn de kwetsbare personen onder meer minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale vermissing. De verzoekende partij behoert niet tot een van deze categorieën als volwassen alleenstaande man, minstens maakt zij dit niet aannemelijk. Zij toont met haar betoog ook geenszins aan dat zij kan beschouwd worden als een persoon met een ernstige ziekte.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid of extreme kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden. Zij kan dan ook niet gevuld worden waar zij lijkt voor te houden dat het de verwerende partij toekwam zich ervan te verzekeren dat zij

adequaat zou worden opgevangen rekening houdende met haar profiel en kwetsbaarheid, te meer daar er sprake is van tekortkomingen in het opvangsysteem en de gezondheidszorgen voor asielzoekers in Oostenrijk.

De verzoekende partij toont met haar betoog ook geenszins aan dat hoewel er geen sprake is van systematische tekortkomingen bij het opvangen van asielzoekers in Oostenrijk, zij niet adequaat zou worden opgevangen.

Haar betoog dat zij een jonge Afghaanse man is die haar land, dat in handen van de taliban gevallen is, is ontvlucht en dat zij een zeer uitdagende uittocht heeft ondergaan, voornamelijk te voet, kadert in haar verzoek om internationale bescherming waarvan is vastgesteld dat niet België, maar Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling ervan. Het komt de verzoekende partij toe deze elementen te laten gelden ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten.

3.10. Betreffende de verwijzing naar en citering uit verschillende arresten van de Raad in dit kader, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangevoerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zij maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat er sprake is van een kwetsbaar profiel of van elementen die voorlagen in dit licht en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij wijst op de covid-19 crisis en meent dat dit een overdracht onmogelijk maakt.

De Raad wijst er vooreerst op dat de Oostenrijkse autoriteiten geenszins aangegeven hebben de overdracht te willen uitstellen omwille van de covid-19 crisis. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de Oostenrijkse autoriteiten op 7 oktober 2022 hebben laten weten akkoord te zijn met de terugname van de verzoekende partij. Ze hebben tevens aangegeven dat de overdracht dient te geschieden op volgende tijdstippen: van maandag tot vrijdag tot 13u. Daarbij wordt ook verzocht om hen tenminste 7 dagen op voorhand te verwittigen over de geplande overdracht van verzoekende partij. Geenszins blijkt aldus dat de Oostenrijkse autoriteiten een overdracht omwille van de covid-19 crisis wensen uit te stellen.

Daarnaast toont de verzoekende partij ook niet aan dat een terugkeer naar Oostenrijk op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, laat staan nu, door enige sanitaire maatregel onmogelijk was/is. De verzoekende partij toont ook geenszins aan besmet of ziek te zijn. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Bovendien heeft de verwerende partij omtrent de op het ogenblik van de bestreden beslissing bestaande gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het covid-19 virus gemotiveerd dat deze omstandigheden de verzoekende partij niet onttrekken aan de verplichtingen gebonden aan de bestreden beslissing. Zij wijst er wel op dat niettemin rekening wordt gehouden met deze omstandigheden en alle noodzakelijke maatregelen worden gevolgd.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij zelf de nodige voorzorgen kan nemen om niet besmet te geraken, zoals bijvoorbeeld het dragen van een mondmasker. Indien zij toch besmet zou geraken, toont zij alleszins niet aan dat zij in Oostenrijk niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar Oostenrijk omwille van de covid-19 pandemie die de hele wereld heeft getroffen en die bovendien ondertussen danig in kracht heeft afgangen een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van de soevereniteitsclausule.

3.12. Met voorgaand betoog slaagt de verzoekende partij er aldus niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

3.13. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen

dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verzoekende partij betoogt dat *in casu* Oostenrijk niet kan beschouwd worden als de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming om redenen van gebreken in de Oostenrijkse asielprocedure en opvang. Zij meent dat er in Oostenrijk dusdanige tekortkomingen zijn in de asielprocedure en in de opvang dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Zij citeert uit artikelen en rapporten om haar standpunt kracht bij te zetten.

3.14. *In casu* gaat de Raad na of, in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangomstandigheden voor een verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugname door Oostenrijk zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het uitgangspunt van de verwerende partij is dat de Oostenrijkse autoriteiten op grond van de terugname in de zin van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij zal verderzetten en afronden. Dit houdt in dat de Oostenrijkse autoriteiten mogelijk de verantwoordelijkheid bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van de Dublin III-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. De verzoekende partij zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De verwerende partij houdt hierbij rekening met het AIDA-rapport, laatste update op 25 april 2022. Zij stelt dat het rapport vermeldt dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening terugkeren naar Oostenrijk vooraleer een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublin-terugkeerders geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen en dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld, dat de omstandigheden in de verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen, dat verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk recht hebben op een basis van financiële en materiële steun, met inbegrip van opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden enzovoort. Voorts wordt er ook gesteld dat verzoekers om internationale bescherming die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op een ziekteverzekering, dat voor zij die afgewezen worden of voor andere redenen geen recht meer hebben op opvang, er nog steeds recht op dringende medische hulpverlening is.

Verder wordt gesteld dat het AIDA-rapport bij bepaalde aspecten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang, alsook toegang tot gezondheidszorg in Oostenrijk kritische bemerkingen heeft, maar dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat Oostenrijk algemeen faalt in het verlenen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, van toegang tot de gezondheidszorgen en het bieden van opvang en bijstand.

3.15. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ervan uitgaat dat zij geen risico loopt om teruggestuurd te worden naar haar herkomstland door Oostenrijk, terwijl verschillende bronnen onderlijnen dat Oostenrijk verschillende personen terugstuurt naar plaatsen waar een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat hetgeen vermeld wordt in de rapporten van Amnesty International 2019 en 2020 nog actueel is. Immers blijkt uit het AIDA-rapport, laatste update op 25 april 2022, dat sinds 4 augustus 2021 geen deportaties van Afghanen naar Afghanistan meer plaatsvinden (p. 13). Waar de verzoekende partij erop wijst dat, zelfs nadat Afghanistan in de handen is gevallen van de taliban in 2021, de kanselier heeft bevestigd dat Oostenrijk geen Afghaanse vluchtelingen zal opvangen, maakt zij geenszins aannemelijk dat dit heden ook effectief zo is. De Raad wijst er in dit licht nog op dat in het AIDA-rapport, laatste update op 25 april 2022, staat te lezen dat na de val van Kabul en de overname door de taliban in de zomer van 2021, de situatie in Oostenrijk veranderde. Hoewel Oostenrijk één van de laatste landen was om de deportaties naar Afghanistan te stoppen, bleef het Ministerie van Binnenlandse Zaken verder publiekelijk melden dat Oostenrijk de deportaties zo snel als mogelijk zou hervatten. Echter staat ook te lezen dat na een uitspraak van het

Grondwettelijk Hof in september 2021, de algemene beslissingen in eerste aanleg veranderden en nu vooral voorzagen in het toe kennen van subsidiaire bescherming aan Afghanen, dat terugkeerbeslissingen nog werden voorzien door een kleine groep rechters tussen september en december 2021 doch dat deze werden gestopt door opnieuw een uitspraak van het Grondwettelijk Hof dat stelde dat dit in strijd met artikel 3 van het EVRM zou zijn en dat sindsdien alle beslissingen die Afghanen betroffen, beslissingen waren die bescherming toekenden (p. 86).

Er wordt wel melding gemaakt van push-backs aan de grens (p. 22), maar de verzoekende partij, die als Dublin-terugkeerder terugkeert naar Oostenrijk, maakt niet aannemelijk dat dit op haar geval van toepassing is, zodat haar verwijzing naar een artikel in Le Monde van 13 mei 2021 en haar beoog betreffende dergelijke push-backs niet dienstig is.

Het loutere feit dat een Oostenrijkse minister de strenge Deense asielwetgeving toejuicht, impliceert niet dat daarmee is aangetoond dat de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM zal worden onderworpen.

De verzoekende partij verwijst naar de aankondiging in 2018 van de Oostenrijkse minister van Binnenlandse Zaken om de verwijdering van ruim 50 000 asielzoekers te versnellen, doch toont de actualiteitswaarde van deze informatie niet aan. Dat de Oostenrijkse autoriteiten aangemaand werden om detentie als laatste middel te gebruiken in kader van verwijderingen, houdt geenszins in dat de Oostenrijkse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun wettelijke verplichtingen. Hetzelfde kan gesteld worden aangaande de informatie over een toename van vasthoudingen omwille van een verhoogde klemtoon op verwijderingen.

De verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat de informatie waarnaar zij verwijst aangaande verwerpingen van verzoeken tot internationale bescherming aan de grens op haar van toepassing is als Dublin-terugkeerder.

Voor zover de verzoekende partij nog wijst op restrictieve maatregelen inzake de covid-19 crisis, maakt zij niet aannemelijk dat dergelijke maatregelen thans nog van kracht zijn.

Verder blijkt uit de door de verwerende partij gehanteerde AIDA-informatie, update op 25 april 2022, dat asielzoekers toegang hebben tot de Oostenrijkse arbeidsmarkt (p. 111-112) en dat gratis taallessen aangeboden worden in vluchtingenhuisen en door NGO's (p. 113) alsook door vrijwilligers (p. 126). Personen die een status verkrijgen hebben ook vrije toegang tot de arbeidsmarkt (p. 154). Verder wordt de erkenning van diploma's en ervaring gefaciliteerd, alsook worden naast taalcursussen cursussen gegeven over de Oostenrijkse waarden (p. 155). Hoewel er ook problemen worden vermeld, zoals ook weergegeven in het verzoekschrift van de verzoekende partij, kan niet blijken dat dit gaat om structurele tekortkomingen en dat asielzoekers en personen met een beschermingsstatus in Oostenrijk de mogelijkheid ontnomen wordt om de arbeidsmarkt te betreden of zich te integreren in de Oostenrijkse maatschappij. Verder blijkt dat het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof in 2021 oordeelde dat de wetgeving inzake de restrictie van toegang tot een leercontract strijdig was met de fundamentele rechten van asielzoekers waardoor asielzoekers opnieuw toegang hebben tot een leercontract wanneer zij bepaalde voorwaarden vervullen (p. 112).

Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij met een verwijzing naar een artikel uit 2018 over een desintegratiepolitiek en een artikel in Le Figaro van 2018 niet aannemelijk dat zij (heden) bij een terugkeer naar Oostenrijk aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM zal worden onderworpen. Evenmin kan dit afgeleid worden uit de verklaring van een Afghaanse asielzoeker – waarnaar in voormeld artikel uit 2018 verwezen wordt – dat de houding van de Oostenrijkse politie ten aanzien van asielzoekers verhard is en vaker respectloos zou gebeuren, dat hij niet in de mogelijkheid was te werken en ook niet langer toegelaten werd de taal te leren en waarbij hij wijst op het feit dat de lokale bevolking interactie met asielzoekers vermijdt. Voor zover de verzoekende partij daarenboven het voorwerp zou uitmaken van onrechtmatig politieoptreden, stelt de Raad ook nog vast dat zij niet aannemelijk maakt dat zij geen klacht zou kunnen indienen en dat zij niet beschermd zou worden tegen eventueel onrechtmatig handelen van de politie.

Dat het UNHCR in 2018 voorts zijn bezorgdheid heeft geuit over bepaalde voorstellen inzake wetgeving maakt evenmin dat de verzoekende partij daarmee heeft aangetoond dat zij als Dublin-terugkeerder onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hetzelfde kan gezegd

worden over de oproep van Caritas Oostenrijk in mei 2019 aan de media om objectieve informatie aan het publiek te verspreiden ten einde racisme en xenofobie te bestrijden.

Ook waar de verzoekende partij nog verwijst naar het harder immigratiebeleid dat de Oostenrijkse autoriteiten beogen te voeren, toont zij daarmee evenmin aan dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen niet zullen nakomen en zij in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zal terechtkomen.

Evenmin kan dit afgeleid worden uit het argument dat het aantal negatieve beslissingen inzake migratie in Oostenrijk is toegenomen.

Waar de verzoekende partij er voorts op wijst dat verschillende organisaties hun bezorgdheid hebben geuit over de structurele onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het opgerichte federaal agentschap voor zorg en ondersteunende diensten, blijkt uit het ge-update rapport van AIDA, dat de verwerende partij hanteert, dat de thans voorhanden constructie van het federaal agentschap moet voorkomen dat druk en bemoeienis door de minister van Binnenlandse Zaken kan worden uitgeoefend op de afdeling juridisch advies (p. 36). Uit de bemerkingen over de gratis rechtsbijstand in de bestuurlijke fase kan voorts niet blijken dat het gaat om een structurele tekortkoming. Het AIDA-rapport meldt dat door een wet aangenomen in juni 2019, kosteloze rechtsbijstand, vanaf 1 januari 2021, in de bestuurlijke fase, met uitzondering van de niet begeleide minderjarigen, enkel zal worden verstrekt volgens de beschikbare mogelijkheden en geen recht is, tenzij in bepaalde in de wet omschreven gevallen, met andere woorden, dat toegang tot kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase enkel toegekend wordt wanneer de bestaande mogelijkheden, zoals staf en financiering, aanwezig zijn en dus geen recht voor iedereen is (p. 35). De Raad merkt hierbij ook op dat Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Voorts stelt de Raad vast dat uit het AIDA-rapport blijkt dat verzoekers om internationale bescherming in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing in de praktijk toegang hebben tot rechtsbijstand (p. 35). Voorts blijkt dat de juridisch adviseurs, in tegenstelling tot voorheen, thans een rechtendiploma moeten hebben en een verplichte stage moeten gevolgd hebben bij een rechtsbank. Hoewel deze vereisten niet gesteld worden aan adviseurs die voormalig tewerkgesteld waren bij VMO en ARGA organisaties, blijkt dat elke adviseur een opleiding inzake procedurerecht en asiel zal moeten volgen. Elke adviseur zal ook een examen moeten afleggen om de kwaliteit te garanderen. Er kunnen voorts nog steeds kritische bemerkingen worden geplaatst inzake het federaal agentschap doch er wordt erkend dat er een positieve vooruitgang is, voornamelijk te wijten aan de directeur van het instituut en het hoofd van de dienst inzake juridisch advies, die onafhankelijkheid in het verlenen van juridisch advies hoog in het vaandel dragen (p. 39-40). Dat er nog ruimte is voor verbetering maakt geenszins dat er sprake is van een structurele tekortkoming.

Waar de verzoekende partij voorts kritiek uit op het systeem van identificatie van kwetsbare asielzoekers, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins aantoont dat zij een kwetsbaar profiel heeft, zodat haar kritiek hoe dan ook niet dienstig is.

Dat er voorts melding wordt gemaakt van een aantal gevallen waarin een negatieve beslissing werd genomen gebaseerd op stereotypen inzake ras en gender, maakt evenmin dat er sprake is van een structurele tekortkoming, temeer niet blijkt dat in dergelijke gevallen een asielzoeker geen adequaat beroep zou kunnen aantekenen.

Uit de door de verwerende partij gehanteerde AIDA-informatie blijkt voorts dat asielzoekers wel degelijk geïnformeerd worden over hun procedure (p. 82 ev.). Er worden geen dusdanige kritische bemerkingen geplaatst die doen besluiten dat wat betreft informatieverstrekking er een structureel probleem is.

Wat betreft de opvangomstandigheden heeft de verwerende partij terecht gemotiveerd dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar over het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. Er zijn voorts ook geen gevallen bekend waar opvang geweigerd werd omdat van plaatsgebrek. Uit de volledige lezing van de weergegeven omstandigheden in de opvangstructuren (p. 106-110) kan geenszins blijken dat deze niet adequaat zouden zijn of dat er sprake is van een structurele tekortkoming, anders dan wat verzoekende partij tracht voor te houden waar zij slechts passages aanhaalt met kritische bemerkingen maar nalaat de totaliteit van hetgeen gesteld inzake de opvangstructuren weer te geven. Verder blijkt dat éénmaal erkend, men nog vier maanden "basic care" krijgt waarna men terugvalt op sociale bijstand zoals elke Oostenrijker.

Indien men subsidiaire bescherming geniet, blijft men onder de “basic care” vallen. Hoewel er kritische bemerkingen geplaatst worden bij de toegang tot huisvesting eenmaal men erkend is, blijkt geenszins dat vluchtelingen op dat vlak op structurele wijze aan hun lot worden overgelaten (p. 152- 154).

Voor zover de verzoekende partij nog een passage aanhaalt inzake onderwijs, maakt zij, die 24 jaar is op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, geenszins aannemelijk dat deze passage op haar situatie van toepassing is.

Voorts blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot basiszorg (Basic Care) totdat een definitieve beslissing is genomen. Verzoekers die geen basiszorg meer krijgen hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen. Zoals de verwerende partij stelt erkent het rapport dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. Er wordt melding gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg dermate problematisch is dat een overdracht een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. De Raad kan, op lezing van het door de verwerende partij gehanteerde rapport (p.114-116), deze motivering volgen. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf verklaarde in goede gezondheid te zijn en reeds een dokter zag en medicatie kreeg voor jeuk en infecties aan de benen, zij geen documentatie heeft voorgelegd of heden voorlegt waaruit blijkt dat zij nog problemen ervaart, nog minder dat zij nog medicatie of opvolging nodig heeft en zij voorts geen medische attesten heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat zij aan een mentale aandoening lijdt zoals PTSD zodat haar betoog dienaangaande hoe dan ook niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij tenslotte wijst op een toename van racisme en xenofobie wijst de Raad erop dat geen enkele maatschappij gevrijwaard is van gevallen van racisme en xenofobie. De verzoekende partij toont daarenboven ook niet aan dat, voor zover zij slachtoffer zou worden van racisme of xenofobie, de Oostenrijkse autoriteiten daartegen niet gepast zouden optreden.

3.16. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.17. Alles in overweging genomen is de Raad van oordeel dat de verwerende partij na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Oostenrijk voor verzoekers van internationale bescherming, als van de verzoekende partij haar individuele situatie niet op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in de gehanteerde informatie, niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij kan niet gevuld worden dat de verwerende partij individuele garanties had moeten bekomen van de Oostenrijkse autoriteiten. De verwerende partij kon eveneens niet op kennelijk onredelijke wijze, noch op onzorgvuldige wijze besluiten dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-Verordening. De Raad acht de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 of 17 van de Dublin III-Verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin blijkt een kennelijke appreciatiefout.

3.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN N. VERMANDER